

καθ' οὓς ἐπέπασσον τὴν κόμην δι' ἀργυροκόνεως. "ὦ! ἂν
ἤξεύρατε πόσον σᾶς ἀγαπῶ, εἶπε καὶ ἔφερε παραφόρως εἰς
τὰ φλέγοντα χεῖλη του τὴν χειρὰ της.

Ἐκεῖνη προφανῶς συγκεκινημένη ἠγέρθη ὀλίγον, τὸν ἔσυρε
πρὸς ἑαυτὴν καὶ ἐναποθέτουσα ἐν φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων του :

— Εἶνε τὸ φίλημα τῆς ἐρωμένης αὐτό, εἶπε, τὸ φίλημα
τῆς μητρὸς κατα τὴν ὥραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ

"Ὅταν ἐπανήλθον μετὰ εἴκοσι λεπτὰ εἰς τὴν αἴθουσαν, θὰ
ἠδύνατο προσεκτικὸς παρατηρητὴς νὰ διακρίνῃ πολλὰ εἰς τὸ
μεταξὺ αὐτῶν ἀνταλλαγὴν βλέμμα.

Ἐν Σάμφ, 8 Αὐγούστου 1899.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΠΕΡΙΚΑΛΛΗ ΚΑΙ ΕΥΣΤΡΟΦΩΝ ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΔΑ

Πλάσμα δὲν εἶσαι Ἐσὺ τῆς γῆς
Μ' ἀγγέλους δύνασαι ν' ἀγωνισθῇς
Καὶ τοὺς ἀγγέλους νὰ τοὺς νικήσῃς,
Ἄν καὶ δὲ σῶδωκε φτερὰ ἡ φύσις.
Ἄπτερος ἄγγελος, Ἐσὺ πετᾶς,
Κι' ἀπὸ τὰ ὕψη μᾶς χαιρετᾶς.
Μ' αὐτὸ τὸ σύρμα, 'ς τ' ὅποιο πατεῖς,
Δεμένους ὅλους Σὺ μᾶς κρατεῖς.
Τὸ ἔκαμες βρόχι, χρυσῇ Κυρά,
Ποῦ σκλαβοπιάνεται κάθε καρδιά.
Ψηλά, ὁ καθένας, σὰν σὲ θεωρῇ,
Δὲν τρέμει μήπως πέσῃς 'ς τὴ γῆ,
Τρομάζει, αἰσθάνεται φόβο κρυφὸ
Μήπως πετάξῃς 'ς τὸν οὐρανόν!
Ἵτον κόσμον τοῦτον, ἂν κατοικῇς,
Ὅχι, δὲν εἶσαι πλάσμα τῆς γῆς!

(Τῇ παρακλήσει τῶν θαυμαστῶν της)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.